

Arrest

nr. 295 957 van 20 oktober 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 april 2023 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 juni 2023 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 24 augustus 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 april 2023 wordt beslist tot beëindiging van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 21. Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: Y. (...)

Voorna(a)m(en): H. (...)

Nationaliteit: Turkije
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: Inegöl
Identificatienummer in het Rijksregister (...)
Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht nadat haar op 20.07.2021 een visum gezinshereniging werd toegekend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Zij werd op 23.08.2021 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 26.11.2021 van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als echtgenote van de Belg Y. Ü. (...) ((...)), met wie zij zich vestigde.

Thans is de situatie volledig gewijzigd. Op 23.07.2022 diende de referentiepersoon een klacht wegens schijnhuwelijk in bij de politie (nr. DE.55.L8.002920/2022). Op 01.08.2022 ontving de DVZ van de gemeente Zele het bericht dat mijnheer Y. (...) was komen melden dat hij twijfelde aan de oprechtheid van zijn huwelijk met betrokkene en dat op 21 september (2022) de echtscheiding zou worden ingeleid. Op 07.09.2022 nam de heer Y. (...) vervolgens rechtstreeks contact op met onze administratie. Hij stelde dat hij niet meer samen met betrokkene sliep, dat hij overdag zo min mogelijk zijn eigendom betrad wegens het pestend en provocatief gedrag van betrokkene. Mijnheer Y. (...) stelde zich bedrogen en bestolen te voelen. Op 13.09.2022 werd betrokkene op een ander adres ingeschreven.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet er om sprake te zijn van een gezamenlijke vestiging tussen een vreemdeling en zijn Belgische echtgenoot geen sprake zijn van samenwonen. Wél is vereist dat er tussen de echtgenoten nog een minimum aan relatie zou bestaan, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Gelet op het voorgaande moet echter geconcludeerd worden dat er minstens sedert 13.09.2022 geen sprake meer is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en haar Belgische echtgenoot en er sedert dan ook geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 02.08.2022 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 09.01.2023. Betrokkene maakte de volgende stukken over:

- Mail advocaat D. M. (...)
- Arbeidsovereenkomst voor onbepaalde + loonfiches
- Attest OCMW Zele
- Brief AGII
- Huurovereenkomst
- Brief parket Oost-Vlaanderen (DE.43.L8.003747/2022)
- PV + bijlagen + verklaring benadeelde persoon DE.43.L8.003747/2022

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart." Er werden na 09.02.2023 geen stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 betreft, dient het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op 26.12.2019. Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag gezinshereniging in. Op 23.07.2022 diende de heer Y. (...) een klacht in bij de politie wegens een vermeend schijnhuwelijk in hoofde van zijn echtgenote (nr. DE.55.L8.002920/2022). Op 01.08.2022 gaf de referentiepersoon bij de gemeente Zele aan te willen scheiden van betrokkene. Op 07.09.2022 stelde hij de DVZ in kennis van zijn vermoeden dat hij bedrogen en bestolen was geweest. Het koppel woont niet meer feitelijk samen sinds 13.09.2022. Het is dan ook niet onredelijk te stellen dat er minstens sedert 13.09.2022 geen sprake meer is van een gezinscel gezien er sedertdien geen sprake meer is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en referentiepersoon. Betrokkenen zijn dus geenszins 3 jaar gehuwd geweest. (arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische

echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)". De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn. Het einde van de relatie wordt bovendien nergens betwist.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Betrokkenes advocaat voert aan dat betrokkene het slachtoffer is geweest van intra-familiaal geweld. Daartoe voegt zij een brief van het parket van Oost-Vlaanderen alsook een pv met nr. DE.43.L8.003747/2022 en bijhorende bijlagen toe. Betrokkene zou door haar schoonzus geslagen zijn geweest. Echter dient vooreerst te worden vastgesteld dat het parket van Oost-Vlaanderen besloot om geen gevolg te geven aan de klacht van betrokkene wegens gebrek aan bewijs. Er blijkt ook niet uit de door betrokkene aangevoerde stukken dat een objectieve derde (een arts, een politiebeampte, een maatschappelijk werker, ...) de feiten waarvan zij haar schoonzus beticht, zou hebben vastgesteld. Meer nog, betrokkene stelt in haar verhoor dd. 19.09.2022 dat zij geen dokter raadpleegde en niet over een medisch attest beschikte. De versie die betrokkene van de feiten die zouden hebben plaatsgevonden op 24.06.2022 wordt betwist door de schoonzus, dewelke stelt dat het om een verbale ruzie ging waarbij geen geweld werd gebruikt. Bovendien mag niet voorbijgegaan worden aan het feit dat betrokkene haar klacht pas drie maanden na de beweerde feiten ging indienen. Bij gebrek aan stukken afkomstig van een objectieve derde kan dan ook niet uitgesloten worden dat betrokkenes klacht er kwam als tegenreactie op de klacht wegens schijnhuwelijk die haar echtgenoot tegen haar had ingediend (cf. verhoor van 23.07.2022 met nr. DE.55.L8.002920/2022).

Gelet op het voorgaande is het niet onredelijk te stellen dat betrokkene met de door haar overgemaakte documenten niet aantoont te voldoen aan het geval voorzien bij artikel 42quater, §4, 1e lid, 4° van de vreemdelingenwet. Betrokkene voldoet dus aan geen der gevallen van artikel 42quater, §4, 1e lid van de wet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft sedert 10.08.2021 in België (binnenkomststempel). Zij verblijft nu dus iets meer dan anderhalf jaar in het Rijk, wat nog een relatief korte periode is.

Gezien betrokkene nog niet zeer lang in België verblijft en gelet op het feit dat zij huwde met een man van Turkse origine, is het niet onredelijk te stellen dat betrokkene nog een zekere voeling moet hebben met de Turkse maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. In ieder geval voert betrokkene zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met haar land van herkomst, dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene is thans tewerkgesteld als schoonmaakster voor INEM FATMA, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene legt stukken voor waaruit blijkt dat zij een inburgeringscursus heeft afgerond en op een wachttijdstip ingeschreven staat voor lessen Nederlands op zaterdag. Er dient echter te worden opgemerkt

dat het volgen van een inburgeringstraject (met bijhorende taallessen) verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormeld attest niet aan dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Zoals reeds werd uiteengezet, liep de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon op de klippen. Zij staat thans als alleenstaande ingeschreven. Van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België of van een nieuwe relatie is geen sprake. Enkele andere familieleden van betrokkene zouden eveneens in België woonachtig zijn. Er blijkt echter niet dat er met die familieleden, bovenop de gewone affectieve banden tussen familieleden, een bijzondere afhankelijkheidsband zou bestaan. Er is dan ook geen sprake van een beschermenswaardig gezinslevens met die familieleden.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

“Schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het artikel 42quater van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald, de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel en verzoeksters rechten van verdediging.

Manifeste beoordelingsfout.

1. Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster overeenkomstig het art. 42quater §1, 4° Vw. omdat in hoofde van verzoekster en de heer Y. (...) geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging.

2. Dat verzoekster in eerste instantie opmerkt dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor. Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen. Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoekster een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat zij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden. In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is. Dat immers het horen van verzoekster in casu uitermate belangrijk is gezien verzoekster door haar echtgenoot en zijn familie gedwongen werd de echtelijke woning te verlaten.

3. Dat het horen van verzoekster in casu uitermate belangrijk is gezien verzoekster geen enkele schuld treft bij de ontwijking van hun huwelijk. Verzoeksters huwelijk was immers ontworst ingevolge de slagen en verwondingen haar toegebracht door de zus van haar echtgenoot. Haar echtgenoot trok de kaart van zijn zus en verzoekster werd door haar echtgenoot letterlijk en figuurlijk uit de echtelijke woning gepest, onterecht beschuldigd van diefstal,..... Verzoekster heeft immers alles in het werk gesteld om haar huwelijk te redden.

4. Verzoekster heeft ter staving van het feit dat zij het slachtoffer is geworden van intra-familiaal geweld het PV nr. DE.L8.003747/2022 dd. 19.09.2022 en het attest van klachtneerlegging op 8 februari 2023 verweerder overgemaakt. Nadat zij door de zus van haar echtgenoot werd geslagen werd zij door haar echtgenoot uit het huis gepest, onterecht beschuldigd van diefstal,.... Het verder leven in de echtelijke woning was voor haar zo ondraaglijk geworden dat zij in september 2022 genooddaakt was deze te verlaten. Pas na het verlaten van de gezinswoning durfde zij het aan om tegen haar echtgenoot en zijn familie klacht neer te leggen. Verzoekster heeft eveneens verweerder bewijsstukken overgemaakt waaruit

blijkt zij alles in het werk stelt om zich in de Belgische samenleving te integreren, in België is tewerkgesteld en dus in haar eigen inkomen voorziet.

5. Dat verweerder in de bestreden beslissing dan ook heeft nagelaten aangaande alle door verzoekster aangebrachte bewijzen, overeenkomstig het art. 42quater, §4, 4°, Vw., op een afdoende manier te motiveren waarom zij niet voldoet aan de uitzondering voorzien in dit artikel en zij haar recht op verblijf dan ook kan behouden. Verzoekster heeft immers via bewijsstukken aangetoond het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie, waarna ze dan ook heeft klacht bij de politie heeft neergelegd. De vaststelling dat zij haar klacht pas drie maanden na de beweerde feiten ging indienen ondermijnt geenszins het feit dat zij het slachtoffer is geweest van geweld in de familie. Verzoekster durfde gewoonweg niet vroeger klacht neer te leggen omdat zij toen nog met haar echtgenoot samenwoonde (zij stelde alles in het werk om hun huwelijk te redden). Dat er derhalve sprake is van schending van het art. 42quater §4, Vw., van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout. Dat immers vaststaat dat verzoekster in België het slachtoffer werd van intra-familiaal geweld.

6. Dat verweerder in de bestreden beslissing eveneens nalaat aangaande alle door verzoekster aangebrachte bewijzen, overeenkomstig het art. 42quater, §1, laatste lid, Vw., te motiveren waarom deze niet kunnen weerhouden worden als bewijs van verzoeksters “economische situatie en haar sociale en culturele integratie in het Rijk”. Zo heeft verzoeksters tal van bewijsstukken neergelegd waaruit blijkt dat zij in België geïntegreerd en tewerkgesteld is en in haar eigen onderhoud voorziet. Dat verweerder in de bestreden beslissing ook nalaat aangaande alle door verzoekster aangebrachte bewijzen, overeenkomstig het art. 42quater, §1, laatste lid, Vw., te motiveren waarom met haar langdurig verblijf sedert augustus 2021 in België geen rekening kan worden gehouden. Dat verzoekster immers in augustus 2021 naar België kwam en alhier sindsdien ononderbroken in België verblijft. Dat België nood heeft aan arbeidskrachten zoals verzoekster. Dat verweerder in de bestreden beslissing dus nalaat te motiveren waarom met verzoeksters sociale en culturele integratie, met haar tewerkstelling, met de door haar gevolge inburgeringscursus, met haar kennis van de Nederlandse taal en met haar verblijf sedert 2021 in België geen rekening kan worden gehouden. Dat immers voldoende blijkt dat verzoekster alles in het werk heeft gesteld om zich te integreren in de Belgische samenleving en geenszins ten laste is van de Belgische Staat.

7. Dat er in casu sprake is van schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie de art. 42quater§1, laatste lid, en 42quater§4 Vw. van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, de hoorplicht en verzoeksters rechten van verdediging en van een manifeste beoordelingsfout.”

2.2. De bestreden beslissing geeft het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet en 54 van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 42quater § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer “het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)”. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name om welke redenen verzoekster haar verblijfsrecht verliest (omdat er geen relatie meer is met de referentiepersoon) en dat aan de uitzonderingsgronden van artikel 42quater, §4, 1°, 2°, 3° en 4° niet is voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de relatie tussen verzoekster en haar Belgische partner beëindigd is en dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. Dit gegeven wordt niet betwist door verzoekster.

Verzoekster betoogt dat zij slachtoffer is geweest van partnergeweld.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij oordeelt dat verzoekster niet aantoonbaar dat zij slachtoffer is geworden van een bijzonder schrijnende situatie in de zin van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt op niet kennelijk onredelijke wijze gemotiveerd: *“Betrokkenes advocaat voert aan dat betrokkene het slachtoffer is geweest van intra-familiaal geweld. Daartoe voegt zij een brief van het parket van Oost-Vlaanderen alsook een pv met nr. DE.43.L8.003747/2022 en bijhorende bijlagen toe. Betrokkene zou door haar schoonzus geslagen zijn geweest. Echter dient vooreerst te worden vastgesteld dat het parket van Oost-Vlaanderen besloot om geen gevolg te geven aan de klacht van betrokkene wegens gebrek aan bewijs. Er blijkt ook niet uit de door betrokkene aangevoerde stukken dat een objectieve derde (een arts, een politiebeambte, een maatschappelijk werker, ...) de feiten waarvan zij haar schoonzus beticht, zou hebben vastgesteld. Meer nog, betrokkene stelt in haar verhoor dd. 19.09.2022 dat zij geen dokter raadpleegde en niet over een medisch attest beschikte. De versie die betrokkene van de feiten die zouden hebben plaatsgevonden op 24.06.2022 wordt betwist door de schoonzus, dewelke stelt dat het om een verbale ruzie ging waarbij geen geweld werd gebruikt. Bovendien mag niet voorbijgegaan worden aan het feit dat betrokkene haar klacht pas drie maanden na de beweerde feiten ging indienen. Bij gebrek aan stukken afkomstig van een objectieve derde kan dan ook niet uitgesloten worden dat betrokkenes klacht er kwam als tegenreactie op de klacht wegens schijnhuwelijk die haar echtgenoot tegen haar had ingediend (cf. verhoor van 23.07.2022 met nr. DE.55.L8.002920/2022). Gelet op het voorgaande is het niet onredelijk te stellen dat betrokkene met de door haar overgemaakte documenten niet aantoonbaar te voldoen aan het geval voorzien bij artikel 42quater, §4, 1e lid, 4° van de vreemdelingenwet.”*

Verzoekster betwist niet dat het openbaar ministerie geen gevolg heeft gegeven aan haar klacht wegens gebrek aan bewijzen. Er kan alleen maar vastgesteld worden dat de beweerde schrijnende situatie niet geobjectiveerd wordt. Er wordt niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat verzoekster niet aantoonbaar dat zij zich in de situatie bevindt zoals bedoeld in artikel 42quater, §4, 1ste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster stelt dat zij niet gehoord werd en dus niet alle relevante elementen heeft kunnen aanbrengen die het nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen verhinderen of beïnvloeden. Verzoekster stelt dat zij slachtoffer is geweest van partnergeweld.

Verzoekster kan niet worden gevolgd. Zij werd in de mogelijkheid gesteld om haar standpunt uiteen te zetten en heeft dit ook gedaan, wat zelfs uitdrukkelijk vermeld wordt in de bestreden beslissing. Verzoekster werd wel gehoord.

Uit artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de verwerende partij bij het beëindigen van het verblijf rekening moet houden met de duur van het verblijf van de verzoekende partij in het Rijk, haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin de verzoekende partij bindingen heeft met haar land van herkomst. Er kan alleen maar vastgesteld worden dat hiermee rekening wordt gehouden in de bestreden beslissing, die desbetreffend luidt als volgt:

“Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene verblijft sedert 10.08.2021 in België (binnenkomststempel). Zij verblijft nu dus iets meer dan anderhalf jaar in het Rijk, wat nog een relatief korte periode is. Gezien betrokkene nog niet zeer lang in België verblijft en gelet op het feit dat zij huwde met een man van Turkse origine, is het niet onredelijk te stellen dat betrokkene nog een zekere voeling moet hebben met de Turkse maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. In ieder geval voert betrokkene zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met haar land van herkomst, dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Betrokkene is thans tewerkgesteld als schoonmaakster voor INEM FATMA, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene legt stukken voor waaruit blijkt dat zij een inburgeringscursus heeft

afgerond en op een wachtlijst ingeschreven staat voor lessen Nederlands op zaterdag. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject (met bijhorende taallessen) verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormeld attest niet aan dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Zoals reeds werd uiteengezet, liep de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon op de klippen. Zij staat thans als alleenstaande ingeschreven. Van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België of van een nieuwe relatie is geen sprake. Enkele andere familieleden van betrokkene zouden eveneens in België woonachtig zijn. Er blijkt echter niet dat er met die familieleden, bovenop de gewone affectieve banden tussen familieleden, een bijzondere afhankelijkheidsband zou bestaan. Er is dan ook geen sprake van een beschermenswaardig gezinslevens met die familieleden.”

In dit opzicht moet worden opgemerkt dat artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet een ruime appreciatiebevoegdheid inhoudt voor het bestuur. De Raad van State heeft dienaangaande gesteld dat *“het bestuur bij het nemen van dergelijke beslissing rekening [dient] te houden met de mate van integratie, met name of deze, al dan niet samen met andere opgesomde factoren, van die aard is dat zij zich verzet tegen een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht. De omstandigheid dat er enige integratie is, houdt op zich niet in dat geen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht kan worden genomen en de wet preciseert niet welke mate van integratie daartoe wel vereist is.”* (RvS 26 juni 2017, nr. 238.711).

In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld als volgt: *“het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan”*

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Verzoekster maakt de schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC